

# Ontmoetingsdienst, Nieuwe Kerk, 29 januari 2012

Voorganger: ds. J. Meijer

---

**gelezen:** Marcus 14: 32-42

**gehoord:** Mag ik dan bij jou? Claudia de Breij

Als de oorlog komt, en als ik dan moet schuilen,  
mag ik dan bij jou?  
Als er een clubje komt, waar ik niet bij wil horen,  
mag ik dan bij jou?  
Als er een regel komt waar ik niet aan voldoen kan,  
mag ik dan bij jou?  
En als ik iets moet zijn, wat ik nooit geweest ben,  
mag ik dan bij jou?

*Mag ik dan bij jou schuilen, als het nergens anders kan?  
En als ik moet huilen, droog jij m'n tranen dan?  
Want als ik bij jou mag, mag jij altijd bij mij.  
Kom wanneer je wilt, ik hou een kamer voor je vrij.*

Als het onweer komt, en als ik dan bang ben,  
mag ik dan bij jou?  
Als de avond valt, en 't is mij te donker,  
mag ik dan bij jou?  
Als de lente komt, en als ik dan verliefd ben,  
mag ik dan bij jou?  
Als de liefde komt, en ik weet het zeker,  
mag ik dan bij jou?

*Mag ik dan bij jou schuilen....*

Als het einde komt, en als ik dan bang ben,  
mag ik dan bij jou?  
Als het einde komt, en als ik dan alleen ben,  
mag ik dan bij jou?

(<http://www.youtube.com/watch?v=3hczgV7vIJU>)

## overdenking:

*lieve mensen van God,*

Soms heb je dat, dat je een liedje voor het eerst hoort en dat het meteen bij je inslaat als een bom. Dat had ik met 'Mag ik dan bij jou?' van Claudia de Breij. Een vriendin van me had het op haar *Facebook* gezet en het was direct raak. Niet alleen bij mij, maar bij veel meer mensen, zo bleek uit de stroom aan ontroerde reacties. Het is denk ik omdat het lied zo glashelder verwoordt wat je soms kunt voelen: dat verlangen om *even* te mogen schuilen bij *iemand*. Om *dan* te mogen schuilen bij *jou*.

Mag ik *dan* bij jou schuilen, als het nergens anders kan? 'Dan' is een belangrijk woord in dit lied. Het gaat over situaties die kunnen gebeuren, waarbij je je hulpeloos zult voelen. Je vraagt of je *dán* mag schuilen, of je *dán* getroost mag worden...

Het mooie van dit lied is dat het open is, dat het openlaat wie die 'jou' is. Misschien maakt het dat ook wel anders dan liefdesliedjes waarin de lof wordt bezongen op die ene, die jou compleet aanvult en gelukkig maakt en die de vervulling is van al jouw verlangens en behoeften.

Dat romantisch ideaal, dat er één iemand bestaat, die alle anderen in de schaduw zet. Die ene die, als die er eenmaal is haast in de plaats komt van je familie of je vrienden, want die ene is je alles.

Maar zo werkt dat niet in werkelijkheid. Daar weten velen, ook van ons, van mee te praten. Heel veel mensen hebben geen liefdespartner. Nog niet, of niet meer, of levenslang niet. Dus die zijn sowieso aangewezen op andere schuilplaatsen, schouders en onderdak, als er situaties zijn dat je het alleen even niet redt. Er zijn er ook die wel een partner hebben, maar die daarbij niet kunnen schuilen.

'Mag ik *dán* bij jou?' gaat over verlangen naar een schuilplaats, naar schouders, naar troost en veiligheid voor ieder menskind die in situaties van onherbergzaamheid terecht kan komen.

Jezus kwam in zo'n situatie terecht. Hij wist dat zijn einde komen zou. Hij wist dat hij verraden zou worden, overgeleverd, gedood. Hij is zich dat enorm bewust. En gaat dat delen met zijn Vader. Hij gaat bidden, ook een vorm van 'mag ik dan bij jou?' En aan zijn vrienden, zijn leerlingen vraagt hij of ze op hem willen wachten terwijl hij gaat bidden. Dat maakt het verhaal zo intens menselijk, zo invoelbaar. Jezus vraagt aan God zijn Vader, die hij heel persoonlijk 'Abba' noemt, om de beker die hij drinken moet weg te nemen, maar hij weet ook dat de weg die voor hem ligt gegaan zal *moeten* worden. En juist om *dát* draagbaar te maken wil hij graag dat zijn vrienden bij hem zijn, dat ze met hem waken, dat ze hem nabij blijven. Jezus wordt zo menselijk getekend, alsof Marcus ons ook wil waarschuwen voor een al te verheven vergoddelijking van Jezus. Hij heeft mensen nodig omdat hij bedroefd is om alles wat komen gaat. Hij voelde zich onrustig en angstig worden, zegt Marcus. En hij is ook teleurgesteld als zijn vrienden in slaap gesukkeld zijn. Hun ogen vielen dicht. Van slaap. Of misschien ook om de ogen te sluiten voor leed dat ze niet kunnen overzien, dat ze denken niet te kunnen helpen dragen. Want ja, hoe moet je dat ook doen, en wat moet je allemaal vragen en geef je wel de goede reactie? Jezus heeft om niets anders gevraagd dan om te waken met hem.

En jij vroeg misschien om niets anders dan even onderdak, even je verhaal kwijt kunnen, even schuilen... Maar waar waren ze?

Dat hoor ik nog al eens... Bijvoorbeeld van mensen met een ernstige ziekte, die het gevoel hebben dan hun vrienden met een boog om hen heen gaan. 'Je krijgt soms het gevoel dat je besmettelijk bent...'

Of demente mensen, wiens contact met de buitenwereld soms teruggebracht is tot de mogelijkheid van een aanraking, die krijgen steeds minder bezoek.

En daar kunnen we nog zoveel andere voorbeelden aan toevoegen... Het maakt de vraag of je wilt waken, of je schuilplaats wilt zijn, schouder, onderdak, tot een scherpe vraag.

Misschien is dat wel waarom het liedje van Claudia de Breij zo diep raakt, omdat we allemaal wel weten dat er ook momenten zijn dat je ergens echt alleen voorstaat...

En tegelijkertijd weten we ook zoveel prachtige voorbeelden te bedenken waarbij een deur wel openging, een schouder wel werd aangeboden, een omarming als een geschenk kwam. En tot onze verbazing bleken dat soms andere mensen te zijn dan we misschien verwacht hadden. Mensen die onverwacht hartelijk waren, gastvrij, echt betrokken. Mensen die zeiden: kom wanneer je wilt, ik hou een kamer voor je vrij... Je was er stil van... En misschien ontdekte je ook dat je voor sommige dingen het best bij de één en voor andere dingen het best bij de ander terecht kunt. Dat er niet één iemand is die antwoord is op al jouw vragen.

Claudia zingt ook niet: 'mag ik altijd bij jou?' Nee, ik *dán* bij jou?

Als ik erg ziek word hoop ik terecht te kunnen bij de arts, dan heb ik even niet zoveel aan mijn vioollerares. Maar als ik met een praktische vraag zit, bijvoorbeeld hoe ik een knoop moet aannaaien, hoop ik dat ik even bij jou mag, die *dáár* verstand van heeft. En als ik over de opvoeding van mijn kinderen inzit, mag ik dan bij jou?, die zelf weet hoe lastig dat kan zijn. Maar als ik een filosofisch gesprek nodig heb over de grote dingen, mag ik dan bij jou?, die lekker onpraktisch bent, maar met wie ik zo heerlijk kan bomen over van alles en nog wat.

En laat het wederkerig zijn... De ene keer ben jij het die vraagt, de andere keer mag je geven... Laat het in balans zijn. Overvraag de ander niet, en laat jezelf ook niet overvragen, zoals het zo prachtig is verwoord in een gedicht van *Liselore Gerritsen*:

*Al je onrust, je twijfel, je woede, je tranen, geef mij het maar mee  
dan heb ik voor twee. En je onlust, je pijnen, je zoeken, je vragen, geef mij het maar mee. Ik  
vraag wel voor twee, want vandaag is het mijn beurt*

*Al je schepen die omslaan, je vallen en opstaan geef mij het maar mee,  
ik struikel voor twee. Al je angstige dromen die uit kunnen komen, geef mij ze maar mee, ik  
vrees wel voor twee, want vandaag is het mijn beurt*

*Je ver weg zijn, dichtbij zijn, je nemen, je geven, geef mij het maar mee  
ik leef wel voor twee. Je gevangen, je vrij zijn, je dood en je leven, geef mij het maar mee ik  
sterf wel voor twee, want vandaag is het mijn beurt, maar morgen is het weer jouw beurt.*

*Rust uit, dicht bij mij, want de morgen komt gauw en morgen, dat weet ik nu al, vraag ik  
hetzelfde van jou .*

Als wij bij dit alles nou eens bedachten dat je 'jou' op verschillende manieren kunt lezen... jou als mens, Jou als God... Dan nog klamp ik mij vast aan j/Jou... Mag ik dan bij j/Jou? Dan ontdek je dat in de mens bij wie je terecht mag, en de mens die iets van jou vraagt, ook iets van God ervaart, iets van God, aan wie wij mogen vragen: Mag ik dan bij Jou? Maar Die dat morgen ook aan jou vraagt: Mag ik dan bij jóu? Heb je nog wat ruimte voor Mijn Geest, heb je daar nog een kamer voor vrij?

Amen